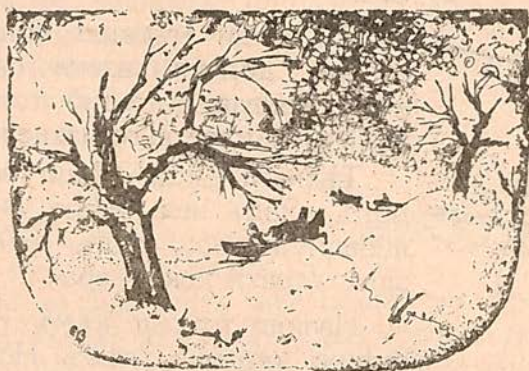

СНѢГЪ

Тихо едъръ снѣгъ
 Пада бѣлъ и мекъ.
 Върху клонъ и листъ
 Пада пухкавъ, чистъ.
 Бързо побѣлѣ
 Черното поле.
 Съ тжженъ дрезгавъ гракъ
 Врани черъ орлякъ
 Грачатъ и летятъ.
 Подъ насрещни ржтъ
 Кжщицитѣ спятъ:
 Село въ бѣлъ кожухъ,
 Цѣлъ отъ снѣженъ пухъ,
 Се унася въ сънь.
 Посрѣди съньтъ
 Чува какъ звѣнятъ
 Съ тихъ приспивенъ звѣнь
 Две шейни далекъ
 Въ пжтя бѣлъ и мекъ.

Ст. Цанкова—Стоянова